

ע"פ 2039/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2039/20

ע"פ 2852/20

לפני:

כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ג' קרא

המערער בע"פ 2039/20 פלוני
והמשיב בע"פ 2852/20:

נגד

המשיבה בע"פ 2039/20 מדינת ישראל
והמעררת בע"פ 2852/20:

ערעור על הכרעת דינו וערעורים על גזר דינו של בית
המשפט המחוזי בחיפה (סג"נר' סוקולוהשופטות ת'
שרון-נתנאלו-ר' בש) בתפ"ח 15-05-19736 מיום
10.2.2020

תאריך הישיבה: ב' בניסן התשפ"א (15.3.2021)

בשם המערער בע"פ 2039/20 עו"ד אשר חן; עו"ד אילן אוזן
והמשיב בע"פ 2852/20:
בשם המשיבה בע"פ 2039/20 עו"ד עילית מידן
והמעררת בע"פ 2852/20:

פסק דין

1. ערעורים מזה ומזה על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטים ר' סוקול-סג"נ, ת' שרון-נתנאל ו- ר' בש) בתפ"ח 15-05-19736 מיום 10.2.2020. המערער בע"פ 2039/20 (המשיב בע"פ 2852/20; להלן: המערער) הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירה של אינוס במרמה, לפי סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק או חוק העונשין), וכן בעבירות רבות של מעשים מגונים במרמה, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(2) לחוק, ובעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק. בגין הרשעתו בעבירות אלו הושתו על המערער 8 שנות מאסר לריצוי בפועל; מאסרים מותנים; ותשלום פיצוי למתלוננות בסך כולל של 280,000 ₪.

מלכתחילה ערעורו של המערער היה מכוון הן כלפי הכרעת הדין והן כלפי גזר הדין, אולם לאחר הדיון שהתקיים לפנינו נמסרה הודעה מטעם המערער כי הוא חוזר בו מערעורו על הכרעת הדין וממקד ערעורו בגזר הדין. המדינה, מצדה, מערערת על קולת העונש.

2. המערער, כבן 55, היה מוכר בציבור כרב המטפל בעזרת הקבלה וכבעל סגולות רוחניות לטיפול וריפוי בעיות אישיות. בכתב האישום, האוחז שמונה אישומים, יוחס למערער ביצוע מעשים מגונים במרמה ב- 8 נשים שונות, כאשר באישום הראשון יוחסה לו גם עבירה של אינוס במרמה, ובאישום השמיני גם עבירה של איומים. מעשים אלה בוצעו במהלך השנים 2007-2015. המדובר בשמונה נשים שונות שפנו אליו לעזרה בשל מצוקות שונות, והמערער ביצע בהן את המעשים המיניים במסווה של טיפול רוחני-דתי אשר יפתור את בעיותיהן.

אירוע האינוס במרמה מושא האישום הראשון אירע בביתה של המתלוננת, לשם הגיע המערער בתיאום עם המתלוננת, לאחר שכבר הייתה אצלו בביקור במקלט בבנין מגוריו בו קיבל את הפונים אליו לטיפול. המערער הציע למתלוננת להגיע לביתה על מנת לערוך בו "טקס טיהור", והיא הסכימה. המערער הגיע לבית ועבר בליווי המתלוננת מחדר לחדר לשם "טיהור". בהיכנסם לחדר הילדים, כיבה המערער את האור בחדר, סגר את הדלת והחל לנשק את המתלוננת בפיה, כשהוא מציג זאת כחלק מהטיפול הרוחני. בהמשך המערער הוריד את מכנסיה ותחתונה של המתלוננת ונצמד אליה תוך שהוא אומר לה שהוא חש "באנרגיה" של הגרוש שלה שלא התנתק ממנה. בשלב זה החל המערער להוריד את מכנסיו הוא תוך שהוא מבקש מהמתלוננת להכניס את איבר מינו לאיבר מינה כדי להוציא ממנה את האנרגיות השליליות של הגרוש, והחדיר את אצבעו לאיבר מינה. הכל, תוך שהוא משכנע את המתלוננת כי מדובר בטיפול רוחני וכי אין בכך כל פסול. המתלוננת עצרה את המערער, הרימה את מכנסיה ויצאה מהחדר.

יתר האישומים מתייחסים למעשים מגונים שביצע המערער בפונות אליו לטיפול, אשר כללו חיבוקים והצמדת גופן לגופו, הצמדת פיו לפיהן תוך שאיפות ונשיפות, וכן ליטופים ונגיעות באיברי גוף שונים - כל זאת תוך אמירות ולחישות והצגת המעשים כחלק מהטיפול כביכול. עבירת האיומים התייחסה לכך שלאחר ביצוע המעשים המגונים במתלוננת באישום השמיני, אמר לה המערער כי השטן נמצא מחוץ לחדרו, וכי אם תספר את אשר קרה בטיפול, מצבה יחמיר - דבר שהניא אותה בתחילה מלספר על שאירע בפגישתה עם המערער.

3. בהכרעת דין מיום 26.4.2018 הורשע המערער כאמור בביצוע המעשים שיוחסו לו. הרשעתו התבססה על עדויות המתלוננות שנמצאו מהימנות ונתמכו בראיות מחזקות, שעה שגרסת המערער נמצאה כבלתי אמינה ושקרית. בית המשפט המחוזי דחה את טענת המערער לגבי אופי המעשים, וקבע כי כל המעשים שפורטו בכתב האישום,

בנסיבותיהם, לא היו מעשים תמימים ולגיטימיים, אלא מעשים מגונים, שנעשו אך ורק "לשם גירוי וסיפוק מיני". כן נקבע, כי התמונה הברורה העולה מעדויות המתלוננות מגבשת גם את יסוד המרמה שבהתנהגות המערער, אשר מתבטאת בשימוש שעשה בהליך טיפול לגיטימי, לכאורה, על מנת לשלב ב"טיפול" גם מעשים מיניים, תוך הטעיית המטופלות לחשוב שמדובר במעשים כשרים, ואף תוך הטלת מורא במתלוננות מפני המערער ו"יכולותיו".

4. לקראת הטיעונים לעונש הוגשו לבית המשפט קמא תסקירי נפגעות עבירה בעניין של המתלוננות (למעט אחת). מפאת צנעת הפרט, נציין אך כי כל המתלוננות סיפרו על הטרומה שנגרמה להן בשל מעשי המערער ובמיוחד על הפגיעה בהן כתוצאה מכך שהמערער הולך אותן שולל כאשר הציג את מעשיו כאילו הם מהווים חלק מהטיפול הרוחני, וניצל את האמון שנתנו בו. הן סיפרו על תחושות בגידה, ניצול, אשמה, בושה, פגיעה בערכן העצמי וכאב רגשי עמוק, המלוות אותן עד היום. חלקן חוות קשיים בתחום הרגשי, הנפשי, הזוגי והתפקודי, חלקן חווה התקפי חרדה ודיכאון בעקבות הפגיעה, וחלקן מטופל נפשית כתוצאה מכך. כן הוגשו לבית המשפט שלוש הערכות מסוכנות בעניינו של המערער, בהן נמצאה מסוכנותו ברמה בינונית.

5. ביום 10.2.2020 ניתן גזר הדין. בית המשפט המחוזי התייחס לבקשת המערער כי יוחל עליו תיקון 122 לחוק העונשין, משנת 2016, שעניינו בכהן דת המבצע עבירות מין במסגרת יעוץ או הדרכה, ודחה אותה. הובהר כי התיקון עוסק במצב בוהקורבנות הסכימו למעשים מיניים שבוצעו בהם, מתוך מודעות לטיב המעשים, אלא שהסכמתם ניתנה בשל תלותם הנפשית בנאשם, ולא במצב בו ההסכמה הושגה במרמה, כבעניינו - שעה שהקורבנות חשבו שמדובר בדרך טיפול לגיטימית, כפי שהציג זאת המערער בפניהן.

לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, עמד בית המשפט על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של המערער, ובראשם כבודה של האישה כאדם, האוטונומיה של האישה על גופה, פרטיותה ושלמות נפשה. נקבע כי מדובר בפגיעה חמורה במיוחד בשל טיב העבירות ונסיבות ביצוען. צוין כי המערער ניצל את מעמדו בעיני המתלוננות, את מצבן הנפשי ואת תקוותיהן שהוא אכן יעזור להן בצרותיהן, והוא ידע לבחור מבין הפונות אליו את הנשים החלשות והפגיעות ביותר. עוד צוין, כי המערער סמך על כך שבשל רצון הנואש בפתרון בעיותיהן ובשל אמונתן בו, כאיש דת, הן תלכנה שולל אחר מצגי השווא שהציג בפניהן, וגם אם לא, שהן תבחרנה לשתוק ולא להתלונן. כמו כן, נקבע כי העובדות שהוכחו מצביעות על תכנון מראש שלהמעשים, בשיטתיות ובתחכום. בית המשפט התייחס לנזק שנגרם למתלוננות, כפי שעלה מתסקירי נפגעות העבירה שהוגשו, ובין היתר לכך שמעשה האינוס במרמה החמיר את מצבה הנפשי של המתלוננת באישום הראשון אשר נזקקת לטיפולים נפשיים יותר מבעבר.

בהתחשב בכל האמור, ובמדיניות הענישה הנוהגת והעונש המזערי שנקבע לעבירות, העמיד בית המשפט את מתחמי הענישה ההולמים כך: מתחם הענישה הראשון הועמד על 5-7 שנות מאסר; מתחם הענישה לאישומים השלישי והשישי הועמד על 10-18 חודשי מאסר; ומתחם ענישה לאישומים השני, הרביעי, החמישי, השביעי והשמיני הועמד על 12-30 חודשי מאסר. הכל לצד עונשים נלווים.

לצורך גזירת עונשו של המערער בתוך המתחמים, שקל בית המשפט, לחומרה - את שעלה מהערכות המסוכנות, את העובדה שהמערער לא הפנים את הפסול שבמעשיו, וכי אינו מכיר בנזק שגרם למתלוננות ואינו מגלה אמפתיה כלפיהן; ולקולה - את התנדבותו ועזרתו לאחרים, כפי שעלו מהמסמכים ומעדי האופי מטעמו של המערער; את הפגיעה שיפגע עונש מאסר לתקופה ארוכה במערער ובבני משפחתו; את הפגיעה במערער עקב הפרסום באמצעי

התקשורת של האישומים וההליכים המשפטיים נגדו; ואת גילו המבוגר יחסית של המערער ומחלותיו השונות כפי שעלו מהמסמכים הרפואיים. כן הייתה התחשבות מסוימת בחלוף הזמן מאז הגשת כתב האישום ועד לסיום המשפט, והתקופה בת ארבעה חודשים בה שהה המערער בתנאי מעצר בית מלא. על יסוד שיקולים אלו, גזר בית המשפט על המערער את העונשים הבאים: בגין האישום הראשון הושתו עליו 6 שנות מאסר לריצוי בפועל; 30 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור במהלך תקופה זו עבירה לפי סעיף 345 לחוק העונשין; ופיצוי בסך 90,000 ₪ למתלוננת. בגין כל העבירות של מעשים מגונים במרמה שבפרטי האישומים 2-8, כולל עבירת האיום באישום השמיני הושתו 4 שנות מאסר לריצוי בפועל; 18 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור במהלך תקופה זו עבירה לפי סימן ה' לפרק י' בחוק העונשין. כן חויב המערער בפיצוי לכל אחת מהמתלוננות באישומים השלישי והשישי בסך 20,000 ₪, ולכל אחת מהמתלוננות באישומים השני, הרביעי, החמישי, השביעי והשמיני בסך 30,000 ₪. בית המשפט קמא הורה על חפיפה של חלק משתי תקופות המאסר שנגזרו על המערער, באופן שבסך הכל ירצה המערער 8 שנות מאסר בפועל.

הערורים

6. המערער הגיש ערעור על פסק הדין המכוון נגד הרשעתו בדין, ולחלופין נגד חומרת עונשו. לעניין העונש, חזר המערער וטען כי במסגרת תיקון מס' 122 לחוק העונשין נקבעה בסעיף 347ב לחוק עבירה ההולמת אותם מקרים ונסיבות "כבעניינו", הנושאת בצדה רף ענישה מופחת, וכי יש להחיל את תיקון החקיקה למפרע ולגזור דינו בהתאם. ומכל מקום, ביקש המערער להקל בעונשו מחמת אופי העבירות וה"רף הנמוך של כולן"; הזמן שחלף מביצוען; ומצבו הרפואי, האיש והכלכלי אשר החמיר בינתיים.

7. המדינה מצדה הגישה ערעור נגדי על גזר הדין. לטענתה, העונש שהושת על המערער אינו הולם את חומרת מעשיו ואת העוול והנזק שנגרם לכל אחת משמונה המתלוננות. המדינה הדגישה את חומרת נסיבות ביצוע העבירות, שהצביעו על תכנון מוקדם, ניצול ציני של אמונתן הדתית של המתלוננות, התקופה הארוכה בה נמשכו המעשים, אי נטילת אחריות מצדו של המערער ומסוכנותו המינית.

8. בדיון שהתקיים לפנינו ביום 15.3.2021 טענו באי כוח הצדדים ארוכות לענין הכרעת הדין ולענין גזר הדין. בנוגע לעונש שהושת על המערער, חזר בא כוחו על טענתו לענין תחולת תיקון 122 בעניינו של המערער, וכן הדגיש את נסיבותיו האישיות המורכבות, וכן הגיש חוות דעת רפואית עדכנית לפיה חלה החמרה במצבו של המערער על רקע שהייתו במאסר.

מנגד, ביקשה המדינה בטיעוניה להחמיר בעונשו של המערער. נטען כי בית המשפט קמא שגה פעמיים - הן בקביעתו הבלתי מנומקת אודות חפיפה חלקית של עונשי המאסר, והן בעונש המקל שקבע לגבי המעשים המגונים מושא האישומים 2-8. לעמדת המדינה, מעשיו של המערער מגלמים חומרה מיוחדת, אשר נעוצה בניצול מצוקתן של המטופלות במעשים מיניים מתוכננים שהחמירו את מצבן.

כאמור, בעקבות הערותינו בדיון הוגשה מטעם המערער הודעה מיום 24.3.2021, לפיה הוא מבקש לחזור בו מהערעור על הכרעת הדין, ולמקד ערעורו בגזר הדין בלבד.

9. כידוע, נקודת המוצא היא שאין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שנגזר על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים מקום בו נפלה בגזר הדין טעות מהותית, או שעה שהעונש שנגזר חורג באופן ממשי מרמת הענישה הנוהגת או הראויה בנסיבות דומות(ע"פ 3302/16 פלונית נ' מדינת ישראל (9.4.2017); ע"פ 1397/16 מדינת ישראל נ' חמאיל(6.9.2016); ע"פ 3060/15 אבו רגייג נ' מדינת ישראל(21.7.2015); ע"פ 3856/13 גוני נ' מדינת ישראל(3.2.2014); וע"פ 1935/20 פלוני נ' מדינת ישראל (31.3.2021)).

לאחר עיון ובחינת טענות הצדדים בכתב ובעל-פה, הגענו לכלל מסקנה כי ערעור המערער אינו מבסס כל עילה להתערבות בעונש המאסר שהושת עליו; ובאשר לערעור המדינה - אף כי העונש שהושת על המערער בגין האישומים 8-2 וחפיפתו החלקית אינם נקיים מספק, הרי שבמכלול נסיבות העניין כמפורט להלן, אין בכך כדי להצדיק את התערבותנו בגזר הדין.

10. תחילה נדרש לטענת המערער כי חל בעניינו תיקון 122 לחוק העונשין. תיקון זה התקבל בכנסת ביום 30.3.2016 (ס"ח התשע"ו718). תיקון זה, אשר נחקק במהלך ניהול משפטו בבית המשפט קמא, הוסיף לחוק את סעיף 347ב, וכן את סעיף-קטן 348(ד), שנוסחם כדלקמן:

"347ב (א) בסימנה -

'כהנדת' - כהנדת, מישמציגאתעצמוכזהאואדםהידועאומציגאתעצמוכבעלסגולותרוחניותמיוחדות;

'ייעוץ או הדרכה' - ייעוץ או הדרכה שניתנו באופן מתמשך, בדרך של מפגש פנים אל פנים.

(ב) כהן דת הבועל אישה או העושה מעשה סדום באדם, שמלאו להם שמונה עשרה שנים, במהלך התקופה שבה ניתן להם ייעוץ או הדרכה על ידו או סמוך לאחר מכן, בהסכמה שהושגה תוך ניצול תלות נפשית ממשיית בו, שמקורה בייעוץ או בהדרכה שניתנו להם על ידו, דינו - מאסר ארבע שנים.

348.

...

(2ד) כהן דת העושה באדם שמלאו לו שמונה עשרה שנים מעשה מגונה בנסיבות המפורטות בסעיף 347ב(ב), דינו - מאסר שלוש שנים."

תיקון 122 עוסק בעבירות מין שבוצעו תוך "הסכמה שהושגה תוך ניצול תלות נפשית ממשיית", היינובמצב של הסכמה של קורבן העבירה למעשה המיני, מתוך מודעות לטיב המעשה, אלא שהסכמתו ניתנה בשל תלותו הנפשית בכהן הדת. סעיף זה אינו עוסק במצב של מרמה, כבעניינו, בו הקורבן אינו מודע לכך שמדובר במעשים מיניים, אלא סבור כי מדובר בטיפול לגיטימי, כפי שהמערער הציג זאת בפני המתלוננות בענייננו. אבחנה זו הובהרה במפורש בדברי ההסבר להצעת החוק, שם הודגש כי -

"יודגש כי על מקרים שבהם הסכמת מקבל הייעוץ כה פגומה עד כי אין ביכולתו לגבש הסכמה כלל, ובמקרים שבהם כהן הדת השיג את הסכמת מקבל הייעוץ במרמה לגבי מיהות העושה או מהות המעשה, ימשיכו לחול עבירות המין הנוגעות לעניין (אינוס, מעשה סדום ומעשים מגונים) הקבועות בחוק היום. כך, למשל, מקרה שבו כהן דת הציג את המעשים המיניים במקבל הייעוץ כחלק מהטיפול בו יכלול בעבירות המין החמורות" (הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 125) (יחסי מין תוך ניצול תלות נפשית ממשית במסגרת ייעוץ או הדרכה של כהן דת), התשע"ו-2016 (ה"ח הכנסת תשע"ו 81).

על כן, בצדק קבע בית המשפט קמא כי אין בנסיבות העניין תחולה לתיקון 122 לחוק, וכי יש לבחון את עונשו של המערער לפי עבירות המין שהוא הורשע בהן, לפי סעיפים 345(א) ו-348(א), בנסיבות 345(א)(2), היינו - בנסיבות בהן המעשה המיני בוצע בהסכמה ש"הושגה במרמה לגבי מיהות העושה או מהות המעשה" (ע"פ 5097/07 פחימה נ' מדינת ישראל, פ"דסג(1) 830, 846 (2009), להלן: עניין פחימה; ע"פ 216/16 רדיאדה נ' מדינת ישראל, פסקאות 41-43 (29.1.2017); ע"פ 2454/18 שיינברג נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (6.12.2018); ע"פ 2487/18 ריזקאן נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (16.9.2020)).

אין צורך להכביר מילים אודות הכיעור במעשים שביצע המערער והחומרה הנלווית להם. המערער ניצל את מעמדו הדתי והחברתי, כמו גם את אמונתן ומצוקתן של המתלוננות לשם סיפוק מאוויו המיניים. מדובר בנשים שהגיעו אל המערער על רקע מצוקות שונות, על מנת לקבל עזרה ותמיכה, ותחת זאת נפלו קורבן ל"טיפול" בדרך של מעשים מגונים, ואף אינוס באחד המקרים. למעשיו של המערער נלווה רכיב של מרמה - "אישה הנותנת הסכמתה לקיומם של יחסי מין ... מבלי שהיא מבינה את ההקשר המיני שבמעשה - כמוה כאישה אשר לא נתנה הסכמתה כלל" (עניין פחימה, בעמ' 846-847). ואף שעה שהובעה הסתייגות מצד חלק מהמתלוננות למעשיו, זו דוכאה על-ידי המערער בדרך של שכנוע שמדובר בטיפול הנחוץ להטבת מצבן. המתלוננות שמו מבטחן במערער בשעתן הקשה ועשו כדבריו מתוך אמונה ביכולותיו וסגולותיו. וכפי שתיאר זאת השופט א' א' לוי, בהקשר אחר:

"המפגש בין איש דת למאמין המבקש עצה מאופיין מעצם טבעו בהבדלי כוח ומעמד, נוכח העובדה כי האחד מחזיק בסמכות רוחנית והאחר רואה עצמו כפוף לה. במפגש כמו זה מתעורר החשש שהמאמין יבטל את רצונו מול עצתו- הנחייתו של איש הדת, תוך שהוא מוותר על רצונו החופשי ... חשש זה אך מתעצם ... מקום בו מדובר בדמות דתית ידועה בעלת מעמד וסמכות רוחנית מיוחדת (ע"פ 9808/06 סנקר נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (29.7.2010)).

מעבר לשלילת הרצון החופשי של המתלוננות, הותירו מעשיו של המערער במתלוננות תחושת בגידה והשפלה, וגרמו לכל אחת מהן נזק נפשי, כפי שעולה מתסקירי נפגעות העבירה. מספר המתלוננות ופרק הזמן הממושך במהלכו התבצעו המעשים, מלמדים גם כי אין מדובר במעידה חד-פעמית, אלא בדפוס קבוע ושיטתי בו פעל המערער.

בנסיבות אלה אין אנו רואים מקום לערעורו של המערער להקלה בעונש שהוטל עליו.

11. כאמור, גם המדינה מערערת על גזר הדין וסבורה כי בית המשפט קמא הקל עם המערער מעבר למידה.

אכן, יש ממש בטענת המדינה כי חפיפת העונשים עליה הורה בית המשפט קמא ללא הנמקה התומכת בכך

מעוררת קושי, וכך גם חוסר האיזון בחלוקה הפנימית של העונש הכולל, בין הענישה בגין האישום הראשון לענישה בגין אישומים 2-8.

"[החוק] אינו שולל את שיקול דעת בית המשפט לקבוע חפיפת עונשים, אולם עקרון ההלימה, שנקבע כאמור כעקרון המנחה בענישה, מחייב כי לכל מעשה עבירה בגינו הורשע הנאשם יינתן ביטוי הולם בקביעת עונשו, בעיקר כאשר מדובר באירועים נפרדים. במקרים כאלה, חפיפת עונשים אינה מתיישבת לכאורה עם עקרון ההלימה... ומחייבת הנמקה משכנעת" (ע"פ 7907/14 ואזנה נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (22.2.2015)).

(וראו עוד מבין רבים: ע"פ 7952/15 מדינת ישראל נ' שץ, פסקה 46 (15.2.2016); ע"פ 4087/14 סקורדוק נ' מדינת ישראל, פסקה 68 (5.1.2017); ע"פ 3680/17 נדב נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (7.6.2018); ולאחרונה ממש ע"פ 4039/19 נחמני נ' מדינת ישראל, פסקה 92 (17.3.2021)).

12. לאחר ששקלנו את הדברים הגענו למסקנה, כי אף שהחפיפה החלקית של העונשים לא זכתה להנמקה הולמת, והעונש הכולל הוא על הצד המקל, הרי שבבחינת מכלול הדברים אין מקום להתערבותנו; זאת, בהתחשב בהלכה לפיה ערכאת הערעור לא תתערב בעונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית בהעדר סטייה מהותית מרמת הענישה הנוהגת או הראויה בנסיבות הענין, וכן בהתחשב בכך שהמערער נטל אחריות מסוימת, גם אם מאוחרת, על מעשיו. העונש הכולל שהוטל על המערער הוא אכן על הצד המקל, אך אין מדובר בסטייה מהותית המצדיקה התערבות.

13. אשר על כן, אנו מחליטים לדחות את שני הערעורים על גזר דינו של בית המשפט קמא – הן זה של המערער והן זה של המדינה.

ניתן היום, ט' באייר התשפ"א (21.4.2021).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט